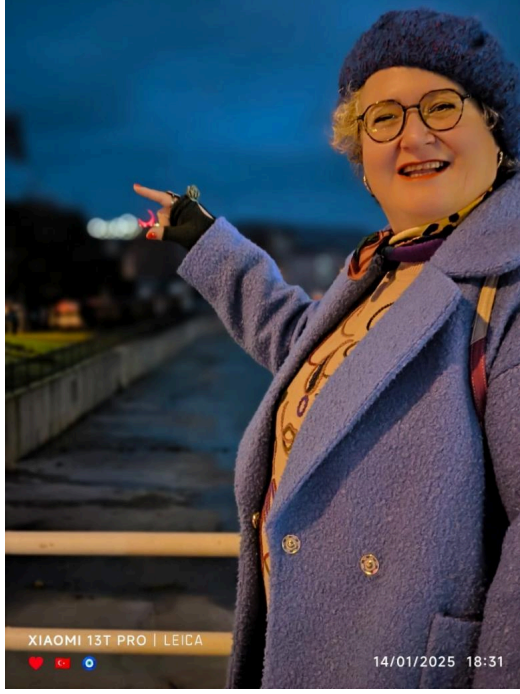

Balıkesirde Bir Kadın 12

– çitlembik · 15 Ocak 2025

BALIKESİR'DE BİR KADIN 12

"Kadın olmak" adlı şiirimsi yazım geçti elime. Aynaya baktım uzun uzun, ağaran saçlarıma, yüzümdeki çizgilere ve gözlerime. Defalarca okudum, yeniden, yeniden...

Balıkesir'de, sağanak halinde yağın yağmurun altında ikonik adımlar atıyor ve gölgem, bir yol bulma telaşı içinde, sırlıklam olmuş peşimden geliyor.

Kadınca bakıyor, kadınca görüyor ve hissediyor olmak suç teşkil ederse diye düşünmeden edemiyorum, her nedense.

Düşünmek bir eylemdir ve saat kulesi bile, bir tiksintiyle çevresini süzüyor, iki gözü iki çeşme.

Neden ağlıyorduk? Güçsüzlükten mi?

Ana karadan kopan parçalar gibi, yağmur birikintilerinde yüzen yaprakları asimile olmasın diye heba etmemiş miydim ömrümü?

Peki, devinim halinde olan zihnimin içinde, çirkin bir şadırvan yıkılsın ve yerine afilli bir bronz heykel yapılsın diye düşünüp yazıya döktüğümde, haklılık unsurunu göz ardı edeceklerdi, etmesine de... Ya sonra?

Bu iki kıstas, benim hikâyemi tikel bir düşünceye sabitleyip bıraksa da, özgün bir kadının yelpazesinde dökülen cümlelerinin kılı kırk yaran doğruluğunu elbette bir gün kabul edecekler.

Balıkesir, erkenci bahara kapılarını açıyor ve çiçeklerle donanmış ağaç dalları gibi, kollarımı şefkatle açıyorum.

Sanat adına üretkenim her geçen gün, repertuarıma yenilerini ekliyorum.

Evvelse gün, bugün ve ertesi gün inatla, şiirlerimin daha ziyade janrını, korkusuzca sereceğim çamaşır ipine, gün görsünler.

Gün görmek iyidir, iyi.

Sonra bir tür empati geliştirerek Yıldırım Camii'ne sokulacağım ve düşünüyorum da, bir çocuğun pat diye söylediği sözler, aniden bir kırılma noktasıyla, dünya yuvarlak olmaktan çıkıyor, düzleşiyor.

Sorular, sorular... Sonu olmayan sorular.

Rutin bir hayatın içinde karikatürize olup, yağmurun son damlasının hangi çatıya düştüğünü umursamaksa suçum...

Kökten bir hata diyerek, devinim içerisinde olan ben, jestlerimi bir parodiye dönüştürüyorsam.

Hele de şiirsel bir edayla doğru saptanmış uzun ince bir yol çizebiliyorsam,

Tuhaf bir mizah anlayışım olduğunu ve hayal gücümün sınırlarını haykırarak sahneyi genişletebiliyorsam...

Acizane kalemim uçuk kaçık yazıyorsa,

Balıkesir'in içinde düşsel bir yolculuk yapıyorsa.

Bir de üstüne üstlük demedi demeyin deyip sigaramı yakıp,

Ya susarsam ömrü billah.

8 Mart Kadınlar Günü'nü kutlarken,

Susmak en büyük eylemdir.

"Güne böyle duygularla başlayınca, hislerimi sonuca bağlamak istercesine tekrar kaleme sarılıyorum."

Bazen düğümler öyle sıkı atılır ki, hiçbir güç çözüp atamaz. Bu bağlamda belki de düşüncelerimi masaya yatırıp, enine boyuna tartmalıyım.

"Dünya, benim kendimi toplamamı mı bekleyecek?" Bu söz bana, pes etmemem gerektiğini hatırlatan cinsten.

Çoğu zaman, düştüğüm hatalardan biri de açıklama çabası. Böyle olunca her şey daha da Arap saçına dönüyor.

Paulo Coelho'nun dediği gibi, "Açıklamalarla vaktini harcama. İnsanlar sadece duymak istediklerini duyarlar."

Eh o zaman, sil gözyaşlarını, be kadın, sil...

H. Çiğdem Deniz